

КИЇВСЬКИЙ СТОЛИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА

Факультет журналістики

Кафедра міжнародної журналістики

КВАЛІФІКАЦІЙНА БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА

на тему:

Імерсивна документалістика: розроблення аудіопроєкту «War diaries» на платформі «Spotify»

Здобувачки IV курсу
групи МЖБ-1-22-4.0д
ступеня вищої освіти «бакалавр»
галузі знань 06 Журналістика
спеціальності 061 Журналістика
освітньої програми 061.00.05 Міжнародна
журналістика

Симоненко Діани Олександрівни

Використання чужих ідей, результатів і текстів мають посилання на відповідне джерело

Гончарук І.С. викладач кафедри міжнародної журналістики

_____
(підпис студента)

_____
(ініціали, прізвище)

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Допускаю до захисту перед ЕК

Голова комісії

_____
В.І. Терещук
завідувач кафедри міжнародної журналістики

_____
(підпис)

_____
(ініціали, прізвище)

Члени комісії

_____
(підпис)

_____
(ініціали, прізвище)

_____
(підпис)

_____
(ініціали, прізвище)

_____
(підпис)

_____
(ініціали, прізвище)

Зміст

ВСТУП	3
РОЗДІЛ I ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ	9
РОЗДІЛ II СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ	14
2.1. Обґрунтування інформаційного проєкту	16
2.2. Структура проєкту	20
2.3. Жанрова палітра	23
2.4. Зображальний матеріал та особливості оформлення	24
2.5. Авторська ідея	25
2.6. Особливості аудиторії	27
РОЗДІЛ III ТЕХНІЧНІ ТА ПРОГРАМНІ ЗАСОБИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ	
29	
ВИСНОВКИ	32
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	37
ДОКУМЕНТАЦІЯ	Помилка! Закладку не визначено. 8
АНОТАЦІЯ	49
ANNOTATION	51

ВСТУП

Актуальність вибору теми

З моменту повномасштабного вторгнення російської федерації в Україну у 2022 році українське суспільство пережило глибокі соціальні та політичні трансформації та емоційні потрясіння, які назавжди залишаються в пам'яті. Війна змінила повсякденне життя, системи цінностей та сприйняття реальності. За цих обставин необхідно документувати та розуміти індивідуальний воєнний досвід враховуючи не тільки події, а й перш за все емоції та відчуття, що супроводжують пережите людьми.

Сучасний інформаційний простір перенасичений новинами, статистикою та аналітикою війн, що поступово призводить до емоційного виснаження та деперсоналізації людського досвіду. У зв'язку з цим особливого значення набуває пошук нових форматів подання матеріалів, здатних привернути увагу аудиторії до внутрішнього світу людей, їхніх почуттів, страхів, надій та переживань. Тому зростає роль подкастів як медіаформату, що дозволяє створити інтимний простір для щирої розмови та глибокого емоційного занурення.

Медіапроект «War diaries» має на меті створити серію подкастів, у яких люди діляться своїм досвідом війни з акцентом на емоційному переживанні. Обраний формат особливо важливий, оскільки людська пам'ять працює так, що події запам'ятовуються через емоції, які їх супроводжують. Завдяки емпатії слухачі мають можливість пережити її та частково перенести цей досвід на себе.

Актуальність цього проекту також впливає з необхідності зберегти живі свідчення війни для майбутніх поколінь. Усні історії, записані у форматі подкасту, стають частиною колективної пам'яті та архівом емоційних переживань суспільства. Вони фіксують хронологію подій та висвітлюють

внутрішній стан людей у критичні моменти, що не менш важливо для розуміння наслідків війни.

Крім того, проєкт має значний потенціал для міжнародної аудиторії. Через особисті історії та емоції він допомагає міжнародній аудиторії глибше зрозуміти реальність війни в Україні, вийти за межі абстрактного сприйняття конфлікту та визнати його людський вимір, а не холодну статистику новин.

Обрана тема дозволяє створити емоційно насичений медіапродукт, який дає розуміння - як це, прожити у війну. Проєкт «War diaries» має на меті зберегти пам'ять, передати емоційні переживання та поглибити розуміння війни через особисті історії.

Мета та завдання кваліфікаційної бакалаврської роботи

Метою кваліфікаційної бакалаврської роботи є створення журналістського медіапроєкту у форматі серії подкастів «War diaries», спрямованого на осмислення досвіду війни через емоційні свідчення людей, збереження індивідуальних історій та формування глибшого емоційного зв'язку між аудиторією і реальними переживаннями учасників подій. Проєкт створений щоб задокументувати особисті історії та передати внутрішній стан людини в умовах війни, акцентуючи увагу на відчуттях, емоціях і психологічних реакціях, які супроводжують ці події.

Завданнями кваліфікаційної роботи є:

1. Оцінка ролі журналістики у фіксації та передачі емоційного досвіду війни.

У наші часи журналістика виходить за межі функції передачі інформації та новин, перетворюючись на інструмент глибшого осмислення реальності. Варто звернути увагу на те, як медіа можуть передавати факти та емоційний стан людини, формуючи емпатію та глибше розуміння подій серед національної та міжнародної аудиторії.

2. Збір та опрацювання особистих історій свідків війни.

Це завдання передбачає проведення інтерв'ю з людьми, які мають безпосередній досвід переживання війни: цивільними, волонтерами, переселенцями. Важливим завданням є зафіксувати їхні розповіді, створити безпечний і довірливий простір для вираження емоцій, спогадів та переживань.

3. Створення серії подкастів як форми передачі емоційного досвіду.

Метою є розробка та реалізація аудіоматеріалів, ключову роль яких відіграє голос людини як носій емоції. Інтонація, паузи, тембр і ритм мовлення дозволяють передати глибину переживань, що дозволяє ефективно занурити слухача в історію та її емоційний контекст.

4. Осмислення ролі емоцій у формуванні пам'яті про війну.

Завдання полягає в тому, щоб дослідити як емоції впливають на сприйняття, запам'ятовування та інтерпретацію подій. Через серію подкастів «War diaries» де акцент робиться саме на емоційний досвід і являється ключем до більш глибокого розуміння війни та формування колективної пам'яті.

5. Адаптація контенту для широкої та міжнародної аудиторії.

Проект передбачає донесення історій до іноземних слухачів, що дозволяє представити війну в Україні через людський вимір, сприяючи формуванню емпатії, розумінню та підтримці на глобальному рівні.

6. Аналіз етичних та психологічних аспектів створення емоційно чутливого контенту.

Важливим завданням є дотримання професійних стандартів журналістики під час роботи з травматичним досвідом респондентів. Це включає забезпечення добровільності участі, делікатність у формулюванні запитань, повагу до особистих меж та усвідомлення психологічного навантаження для учасників інтерв'ю.

Об'єкт та предмет дослідження

Предметом цього дослідження являється процес розуміння та збереження індивідуального військового досвіду під час ворожого вторгнення в Україну. Акцент робиться на трансформації сприйняття війни через особисті історії, а також на ролі ЗМІ у збереженні цього досвіду в колективній пам'яті. Емоційний вимір цих процесів є особливо важливим, оскільки саме через почуття, переживання та внутрішні стани формується глибше розуміння реальності війни.

У дослідженні розглядаються журналістські інструменти для передачі емоційного досвіду війни на прикладі створення серії подкастів «War diaries». Особлива увага приділяється властивостям подкасту як формату, що дозволяє передавати інтонацію, настрій та психічний стан респондента, а також методам збору, обробки та представлення усних свідчень. Увага контенту приділяється для міжнародної, аудиторії, щоб донести емоційну правду про війну через персональні історії.

Методи дослідження

У процесі розробки проєкту було використано взаємопов'язані методи, що дозволило комплексно дослідити емоційний досвід війни та його відтворення у формі подкасту.

Першим і ключовим методом є глибинне інтерв'ю, яке дозволяє отримати унікальні свідчення, спогади та переживання респондентів. Цей метод забезпечує доступ до внутрішнього світу особистості, емоцій, рефлексій та індивідуального сприйняття воєнних подій. Глибинне інтерв'ю базується на відкритому, довірливому спілкуванні, що особливо важливо під час роботи з травматичним досвідом.

Метод спостереження, який використовується під час запису інтерв'ю, також відіграє значну роль. Він дозволяє зафіксувати невербальні прояви емоцій,

поведінкові характеристики, інтонацію, паузи, настрій інтерв'ю та інші деталі, що сприяють глибшому розумінню стану респондента. У контексті подкасту особлива увага приділялася емоційному тону голосу як носію значення.

Наступний етап – аналіз зібраного матеріалу, що дозволяє виявити ключові теми, емоційні обертони та смислові нитки, що лежать в основі кожного епізоду подкасту. Структурування матеріалу з метою збереження його нарративної логіки та емоційної цілісності є критично важливим.

Надалі застосовується порівняльний аналіз, який передбачає вивчення аналогічних медіапроектів, що стосуються війни та персональних історій в Україні та за кордоном. Це дозволяє оцінити різні підходи до подання матеріалу, визначити ефективні процедури та врахувати специфіку сприйняття контенту різними аудиторіями, включаючи міжнародну.

Заключним моментом є адаптація контенту, яка передбачає підготовку матеріалу до публікації у форматі подкасту. Це включає редагування інтерв'ю та збереження емоційної автентичності висловлювань. Головне завдання на цьому етапі - зробити історії зрозумілими, емоційно виразними та доступними для слухачів з різних культурних контекстів.

Структура проєкту

Медіапроект «War diaries» має складну структуру та складається з двох взаємопов'язаних частин – теоретичної та практичної. Разом вони утворюють комплексне дослідження, спрямоване на розуміння та опосередкування емоційного досвіду війни за допомогою сучасних журналістських форматів.

Теоретична частина роботи присвячена поясненню значення обраної теми в контексті повномасштабної війни в Україні. Вона охоплює визначення індивідуального збереження пам'яті та емоційного відбитку як основного компонента колективної пам'яті. Особлива увага приділяється аналізу наукових джерел, які підкреслюють роль журналістики у відтворенні людського досвіду

в кризових ситуаціях, а також вивченню сучасних медіапрактик, що стосуються особистих історій війни. У цій частині також узагальнено українські та міжнародні медіаініціативи, які використовують подкасти та інші формати для опосередкування індивідуального досвіду, насамперед через емоції та розповіді очевидців.

Практична частина проєкту реалізується як серія подкастів та складається з двох основних компонентів:

- Аудіо складова - головний елемент проєкту, що включає серію подкастів на основі глибинних інтерв'ю з людьми, які пережили війну: цивільними, волонтерами, внутрішньо переміщеними особами. Кожен епізод є окремою історією, побудованою навколо емоційного досвіду респондента. Основна увага приділяється передусім відчуттям, які супроводжували ці події - страху, надії, втраті, стійкості, любові чи розгубленості. Завдяки голосу, інтонації та природності мовлення досягається ефект присутності та глибокого емоційного занурення слухача.
- Текстове розшифрування - включає адаптовані версії інтерв'ю або їхні короткі описи, а також анотації до кожного епізоду подкасту. Ці матеріали виконують допоміжну функцію: вони структурують зміст, підкреслюють ключові смисли та роблять проєкт доступнішим для ширшої аудиторії.

Обидві частини проєкту тісно взаємодіють між собою: теоретична база забезпечує глибоке розуміння значення емоційного досвіду у висвітленні війни, у той час коли практична реалізація демонструє, як ці підходи можуть бути втілені у конкретному медіапродукті. «War diaries» поєднують аналітичне осмислення та творчу реалізацію, формуючи цілісний проєкт, спрямований на збереження живих людських історій через силу голосу та емоцій.

РОЗДІЛ I

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ

Сучасний медіапростір, під впливом цифрових технологій та соціальних платформ, суттєво змінює підходи до культури пам'яті. Яскравим виявом цих змін є цифрові меморіали - онлайн-майданчики для вшанування померлих, де зберігаються їхні життєписи та відбувається спільне осмислення втрати. Головна відмінність таких віртуальних просторів від класичних пам'ятників полягає в їхній публічності, інтерактивному форматі та відсутності географічних бар'єрів для відвідувачів.

Окрім суто архівації даних, цифрові меморіали перетворилися на вагомий соціокультурний феномен, який закладає нові традиції вираження жалоби. Мережеві ресурси надають аудиторії можливість бути безпосередніми учасниками процесу: писати відгуки, обмінюватися спогадами та тиражувати історії, що веде до створення віртуальних спільнот пам'яті. У межах таких об'єднань особисте горе стає спільним досвідом, що забезпечує взаємну психологічну опору та зміцнює солідарність між людьми.

Показовими є приклади цифрових меморіалів, пов'язаних саме з воєнними конфліктами, які демонструють трансформацію культури пам'яті в цифрову епоху. Зокрема, важливим прикладом є онлайн-платформа Veterans Legacy Memorial (VLM), створена у США для вшанування пам'яті військових, загиблих у різних війнах - від Другої світової до сучасних конфліктів в Іраку та Афганістані. [13] Ця платформа містить індивідуальні сторінки для мільйонів ветеранів, де зібрані їхні біографії, фотографії та особисті історії, які можуть доповнювати родичі та близькі.

Платформа охоплює мільйони цифрових профілів ветеранів, які поховані на національних цвинтарях США, державних цвинтарях для ветеранів, а також на приватних кладовищах, якщо урядом було надано офіційний надгробок. Проект не обмежується лиш нещодавніми конфліктами, а інтегрує історію захисників,

починаючи від Війни за незалежність і Громадянської війни, до Другої світової, воєн у В'єтнамі, Кореї, Іраку та Афганістані.

Важливою рисою Veterans Legacy Memorial є впровадження принципу спільного творення історії. Завдяки можливості додавати архівні фотографії, копії нагородних листів, листи з фронту та особисті спогади, офіційний профіль ветерана перетворюється на родинний літопис. Користувачі мають змогу розповісти про бойові заслуги чи військові звання померлих та про їхнє цивільне життя, захоплення, характер та мрії. Цей підхід олюднює історію, виводячи її за межі сухих енциклопедичних довідок. Водночас інтерактивний характер платформи вимагає суворої модерації та верифікації контенту задля захисту інформаційного простору від дезінформації чи осквернення, що підкреслює високу відповідальність держави за збереження історичної правди в епоху цифрових маніпуляцій.

Аналіз сучасних медіапрактик свідчить про зростання ролі аудіоформату як ефективного інструменту для фіксації та осмислення травматичного досвіду. Показовим прикладом у міжнародному контексті є проєкт StoryCorps (США), який базується на концепції «слухання як акту любові». [11] На відміну від статичних цифрових архівів, цей проєкт фокусується на створенні інтимного простору для діалогу, де голос виступає головним медіумом передачі родинної та колективної пам'яті. Такий підхід корелює з методологією проєкту «War diaries», де пріоритетом є відтворення емоційного ландшафту особистості через інтонаційні та тембральні особливості живого мовлення.

Текстова стенограма здатна зафіксувати лише зміст мовлення, тоді як живий аудіозапис зберігає інтонаційні, тембральні та ритмічні особливості голосу. Моменти тиші, раптові паузи, тремтіння голосу або зміна темпу розповіді виступають унікальними психологічними маркерами, які демонструють реальну глибину пережитої травми. Саме тому використання аудіоформату в таких ініціативах дозволяє децентралізувати історичний наратив. Замість

узагальнених офіційних звітів люди мають змогу почути живі голоси, що забезпечує високий рівень емпатії. Промовляння травми вголос сприяє подоланню емоційної ізоляції, перетворюючи індивідуальний біль на частину спільного досвіду, а створені аудіоархіви стають надійним фундаментом для збереження історичної правди та майбутніх наукових досліджень.

Трансформація жанру усної історії в українському медіапросторі дедалі чіткіше виявляється через формат подкастингу, який став дієвою альтернативою традиційним новинним форматам. Сучасні аудіопроекти, серед яких «Голоси мирних» або серії на кшталт «Люди війни», демонструють високу ефективність у подоланні ефекту емоційного виснаження та втоми від новин. [1] [3] В умовах тривалого інформаційного тиску, коли щоденні новини перетворюються на суху статистику бойових дій та руйнувань, саме подкасти повертають у медійний дискурс «людський вимір» конфлікту. Вони зміщують фокус із масштабних геополітичних подій на особистісні, роблячи видимими унікальні долі цивільних та військових.

Використання подкастингу як інструменту емпатійної журналістики створює особливі умови для залучення аудиторії. На відміну від відеоконтенту чи текстових публікацій, які часто сприймаються фрагментарно, аудіоформат спонукає до тривалого, концентрованого слухання. Завдяки ефекту безпосередньої присутності, коли розповідь звучить «наодинці» зі слухачем, виникає специфічний простір довіри. Це перетворює пасивне споживання інформаційного продукту на глибокий процес співпереживання та спільного проживання травматичного досвіду.

Для самого оповідача участь у подкасті стає можливістю зменшити свій біль і бути почутим, а для суспільства - інструментом зміцнення солідарності. Зрештою, переплетення усної історії та подкастингу формує новий тип документалістики, яка допомагає народу підтримувати внутрішню згуртованість.

У наш час соціальні мережі та музичні платформи, такі як Spotify, відіграють велику роль у тому, як ми зберігаємо пам'ять про важливі події. Вони дозволяють швидко ділитися інформацією та створювати звукові історії для величезної кількості людей у всьому світі. Аудіоформат робить тему скорботи й жалю дуже особистою, але в той самий час доступною для спільного хвилювання. Ділячись живими голосами, спогадами та емоціями, користувачі підтримують одне одного, що є надзвичайно важливим під час війни.

Вибір платформи Spotify для реалізації медіапроєкту «War diaries» зумовлений кількома чіткими перевагами. Перш за все, фокус на звуковому контенті дозволяє передавати щирі людські емоції через інтонацію, тремтіння голосу чи тембр, а фонові звуки середовища створюють сильний ефект присутності, якого важко досягти звичайним текстом. Крім того, глобальний масштаб та доступність Spotify дозволяють поширювати історії українців для іноземної аудиторії, перетворюючи сервіс на простір, де люди можуть будувати спільноту взаємопідтримки.

Приклади використання таких аудіоплатформ доводять, що подкасти про особистий досвід та живі свідчення очевидців чудово допомагають зберігати історію. Через голос і звук такі проєкти викликають у слухачів щире співпереживання та створюють міцний емоційний зв'язок із подіями минулого й сьогодення. Зрештою, цифрові аудіоархіви дозволяють зберегти унікальний досвід звичайних людей, який часто залишається поза увагою офіційних підручників історії.

Цифрові аудіощоденники змінюють те, як ми зберігаємо спогади. Вони поєднують реальні факти з емоційною глибиною живого звуку, і завдяки Інтернету такий контент швидко поширюється. Також варто згадати емпатичну журналістику, яка спирається на живі людські історії та емоції. Аудіоформат ідеально підходить для цього підходу. Коли ми чуємо справжній голос людини, її інтонацію чи паузи, відчувається сильне відчуття присутності та мимоволі

починаємо по-справжньому співпереживати. Аудіощоденники стають платформою, де документальні свідчення подій поєднуються зі справжніми емоціями.

Загалом, такі мемуари на основі Spotify є над важливим інструментом для збереження історії. Вони допомагають фіксувати факти та передавати емоційні переживання через звук та створювати нові традиції колективної пам'яті. У цьому сенсі «War diaries» є чудовим прикладом того, як змінюється культура пам'яті, де найважливіше - зберегти кожну людську історію та висвітлити війну крізь особистий досвід людини.

РОЗДІЛ II

СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОДУКТУ

Актуальність проєкту

Фіксація подій та розуміння індивідуального досвіду у контексті російсько-української війни, яка триває з 2022 року є надзвичайно важливими. В інформаційно перевантаженому середовищі, коли громадськість щодня стикається з величезною кількістю новин, статистики та хронік війни, потрібні формати, що вловлюють людський вимір війни – через емоції, відчуття та особисті історії.

Саме тому медіапроєкт «War diaries» пропонує формат подкасту як спосіб документування та передачі емоційного досвіду війни. На відміну від традиційних новинних матеріалів, аудіоформат дозволяє створити більш інтимний перцептивний простір, у якому слухач отримує інформацію та емоційно залучається до історії. Голос, інтонація, паузи та тон мовлення стають ключовими інструментами передачі переживань, сприяючи розумінню подій.

Актуальність проєкту також впливає з необхідності збереження усних розповідей про війну в колективній пам'яті. Подкасти являються аудіоархівом, фіксуючи внутрішній стан людини під час воєнного вторгнення. Це дозволяє зберегти живі голоси наших сучасників для майбутніх поколінь та сприяє більш повному розумінню наслідків війни.

Крім того, проєкт має потенціал для міжнародної аудиторії, так як дозволяє іноземним слухачам відчувати реальність війни в Україні через історії та емоції, долаючи абстрактні сприйняття конфлікту та усвідомлюючи його людські сторони.

Місце проєкту в сучасному медіапросторі

Наразі у медіа стає дедалі більше подкастів, які допомагають людям ділитися своїм досвідом та проговорювати важкі, травматичні спогади. Існують хороші українські та закордонні аудіопроекти, де через особисті історії підіймаються теми війни, переїзду та різних криз.

Медіапроект «War diaries» відрізняється серед іншим тим, що в ньому головний акцент саме на емоціях людини, для кращо розуміння відчуттів людини на момент різних ситуацій. Завдяки чому слухач глибше занурюється в історію, що допомагає щиро відчувати та розділити чужі переживання.

Переваги проекту

1. Фокус на аудіоформаті

Використання подкастів дозволяє передавати емоції через голос, інтонацію та звукове середовище, що створює ефект присутності та додає ефект занурення в історію.

2. Використання платформи Spotify

Платформа забезпечує зручне розміщення, поширення та прослуховування аудіоконтенту, а також можливість взаємодії з аудиторією через коментарі.

3. Емоційна залученість аудиторії

Персональні історії та живі голоси сприяють формуванню емпатії, що підвищує ефективність комунікації та запам'ятовуваність матеріалу.

4. Міжнародна доступність

Двомовність проекту дозволяє донести зміст проекту до глобальної аудиторії та сприяє формуванню міжнародної підтримки.

5. Гнучкість формату

Подкасти легко масштабуються: можна створювати нові епізоди, розширювати тематику та адаптувати контент відповідно до актуальних подій і потреб аудиторії.

Перспективи розвитку проєкту

Попри те, що головною метою медіапроєкту «War diaries» є документування та осмислення емоційного досвіду війни, існують можливості для його подальшого розвитку та підтримки:

- Співпраця з громадськими організаціями

Партнерство з організаціями, що працюють із темами війни, психологічної підтримки та прав людини, може сприяти розширенню аудиторії та ресурсній підтримці проєкту.

- Освітнє використання

Подкасти можуть бути інтегровані в освітні програми з журналістики, історії та соціальних наук як приклад роботи з усними свідченнями.

- Мультимедійне розширення

Можливе доповнення аудіоконтенту публікаціями в інших медіа або відеосупроводом.

Медіапроєкт «War diaries» є актуальним продуктом у медіапросторі, що відповідає потребі в осмисленні війни саме через людський досвід.

Використання подкасту як основного формату та платформи Spotify як каналу для розповсюдження дозволяє ефективно поєднати документальність і емоційність.

2.1. Обґрунтування інформаційного проєкту

Сьогодні, в той час, коли Україна знаходиться у стадії війни, перед суспільством постає подвійний виклик. З одного боку, необхідно документувати воєнні злочини та руйнування для міжнародної аудиторії, а з іншого - зберегти живу, людську історію, яка зазвичай губиться за масштабними новинами та сухою статистикою. Фіксація дат, географічних назв та кількості обстрілів

становиться звичкою для істориків, проте вона не здатна передати те, що відчувала конкретна людина в момент катастрофи. Саме тому збереження індивідуального, суб'єктивного досвіду стає необхідно важливим для майбутньої психологічної реабілітації українців як нації.

Традиційні цифрові меморіали, попри всю свою величезну цінність, мають певні функціональні обмеження. Наприклад, вітчизняні платформи, такі як «Книга пам'яті полеглих за Україну» або недержавний меморіал «Inheart», роблять важку роботу, збираючи біографії, хронологію життя, фотографії та текстові некрологи загиблих героїв та цивільних жителів. [2] [6] Схожий підхід ми бачимо і в класичному американському онлайн-меморіалі *The Virtual Wall*, присвяченому жертвам В'єтнамської війни, де користувачі можуть знайти імена з меморіальної стіни у Вашингтоні, короткі відомості про службу та архівні знімки. [11] Ці ресурси діють як монументальні цифрові кладовища та офіційні архіви. Вони фіксують факт того, що людина жила, боролася і загинула, але зазвичай залишають поза фокусом її внутрішній світ, переживання, психологічні надломи та повсякденний побут в умовах екстремального стресу.

Через це виникає потреба у нових медійних проєктах, які фокусуються не на зовнішніх подіях, а на внутрішньому стані особистості. Людина на війні - це не біографічна довідка, це клубок страхів, надій, розпачу, солідарності та рефлексій. Текстовий формат не здатний передати всю палітру почуттів, адже під час читання ми сприймаємо лише зафіксовані слова та втрачаємо атмосферу їхнього вимовлення.

Саме цю прогалину заповнює медіапроєкт «War diaries», обраний формат якого - подкаст. Звук і живий голос стають головними провідниками емоційного досвіду. Коли людина сама розповідає свою ж історію, її тембр, паузи, зітхання або раптові зміни інтонації говорять слухачеві набагато більше, ніж будь-який відредагований текст. Завдяки цьому проєкт архівує відчуття війни,

дозволяючи аудиторії відчутти максимальну емпатію та зрозуміти ціну, яку кожен українець платить за виживання та свободу.

Потреби та очікування аудиторії

Сучасна аудиторія, зокрема молодь, дедалі частіше звертається до альтернативних форматів споживання інформації, таких як подкасти. Це зумовлено потребою в більш глибокому, персоналізованому та емоційно насиченому контенті, який виходить за межі новинної стрічки.

В умовах війни в Україні формується запит на історії, що дозволяють зрозуміти, як ці події переживаються людьми. Аудиторія очікує:

- автентичності та щирості у подачі матеріалу;
- можливості емоційного залучення та співпереживання;
- доступності контенту у зручному форматі;
- можливості сприймати інформацію у будь-який час і в будь-якому місці.

Подкасти як формат відповідають цим запитам, адже дозволяють слухачеві взаємодіяти з контентом у більш інтимному форматі, створюючи ефект присутності в розповіді.

Аналіз аналогічних проєктів

Сучасні українські цифрові меморіали, зокрема «Книга пам'яті» та платформа Inheart, виконують важливе завдання - вони збирають та структурують дані про загиблих, дозволяючи створювати персональні сторінки з життєписами та світлинами. [2] [6] Утім, зазвичай вони орієнтовані на збереження інформації, що залишає поза фокусом живі людські емоції та обмежує використання звукових форматів.

Більшість інших проєктів, які документують події війни, частіше обирають текстовий або фото чи відеоформат. Через це аудіоісторії залишаються менш

поширеними в медійному просторі, хоча саме голос має унікальну здатність передавати найтонші психологічні нюанси та душевний стан людини.

Унаслідок цього в культурі пам'яті утворилася вільна ніша. Існує реальна потреба в проєкті, який зможе забезпечити глибоке емоційне занурення слухача в історію завдяки силі живого голосу та звукового середовища.

Особливості та переваги проєкту «War diaries»

Медіапроєкт вирізняється серед аналогічних ініціатив завдяки таким характеристикам:

- Аудіоформат як основа проєкту

Центральним елементом є голос людини, який передає емоції через інтонацію, тембр і ритм мовлення, що забезпечує глибше емоційне сприйняття.

- Використання платформи Spotify

Це дозволяє забезпечити зручний доступ до контенту, його поширення та взаємодію з аудиторією через прослуховування та коментарі.

- Персоналізований підхід

Кожен епізод подкасту є окремою історією конкретної людини, що створює індивідуалізований і емоційно насичений наратив.

- Орієнтація на міжнародну аудиторію

Двомовність контенту дозволяє донести український досвід війни до слухачів у різних країнах.

- Емоційна глибина контенту

Проєкт зосереджується не на подіях, а на їхньому переживанні, що сприяє формуванню емпатії.

На відміну від традиційних цифрових меморіалів, проєкт акцентує увагу на голосі людини як носії пам'яті та емоцій, що дозволяє створити глибший зв'язок з аудиторією. Це забезпечує його актуальність на міжнародному рівні та визнає його як важливий внесок у сучасну журналістську та меморіальну практику.

2.2. Структура проєкту

Медіапроєкт «War diaries» функціонує як аудіоінформаційний проєкт на базі платформи Spotify, що дозволяє ефективно поєднувати звуковий контент із текстовим супроводом. Основною одиницею проєкту є окремий епізод подкасту, кожен із яких присвячений одній історії людини, яка пережила війну.

Структура епізоду подкасту

Попри наявність умовної композиційної моделі подкасту (вступ, основна частина, рефлексія, завершення), медіапроєкт «War diaries» свідомо відмовляється від жорстко фіксованої структури епізодів. Такий підхід зумовлений чутливістю теми та орієнтацією на максимальну автентичність особистих свідчень.

Кожен випуск формується індивідуально, відповідно до способу, у який респондент готовий і хоче розповісти свою історію. Важливим принципом є надання повної свободи самовираження, без нав'язування чітких рамок або сценарних обмежень.

Зокрема, респонденти самостійно визначають рівень відкритості:

- вони можуть представитися або залишитися анонімними;
- можуть самі обирати, з яких подій почати розповідь і які аспекти свого досвіду висвітлювати;
- можуть структурувати власну історію відповідно до внутрішньої логіки пережитого, а не зовнішньо заданої композиції.

Основна частина подкасту будується як вільна розповідь, у якій людина відтворює свій досвід так, як вона його пам'ятає та відчуває. Такий формат дозволяє передати зміст сказаного, спосіб мислення, емоційні реакції та внутрішній стан респондента. Відсутність жорсткої структури додає природності мовлення, появи пауз, повторів, емоційних акцентів - тобто тих елементів, які формують автентичне звучання історії.

Особливу цінність у цьому підході становить можливість «почути, як звучить пережите людиною зсередини» - не відредагований до стандартів медіа, а переданий у його живій та щирій формі. Саме це забезпечує високий рівень емоційної залученості слухача.

Відсутність жорсткої структури не являється недоліком, а є свідомим методологічним рішенням, спрямованим на збереження індивідуальності кожної історії та створення безпечного простору для її озвучення. Водночас, попри варіативність подачі, кожен епізод зберігає загальну логіку - занурення в історію, її розгортання та емоційне завершення, що забезпечує цілісність сприйняття для слухача.

Текстовий супровід

Кожен аудіоепізод супроводжується текстовим описом на платформі Spotify, який включає:

- коротку анотацію історії;
- ключові теми епізоду;

Особливості структурної організації

- Аудіоцентричність

Основний акцент зроблено на звуковому контенті, де голос виступає головним носієм інформації та емоцій.

- Емоційна цілісність

Кожен епізод є завершеною історією, що має власну драматургію та емоційний розвиток.

- Інтерактивність

Платформа Spotify дозволяє слухачам залишати коментарі, ділитися епізодами та взаємодіяти з контентом, що сприяє формуванню спільноти навколо проєкту.

- Гнучкість формату

Тривалість і структура епізодів відрізняються залежно від історії, що дозволяє зберігати природність розповідей.

Порівняння з іншими форматами

Головна відмінність медіапроєкту «War diaries» від звичайних цифрових меморіалів, де ми звикли бачити переважно тексти та фотографії, полягає в тому, що він повністю побудований на аудіоформаті. Це дає можливість використовувати унікальну силу звуку, щоб передати все те, що людина пережила всередині.

Якщо звичні нам платформи показують нам картинку, то подкаст завдяки живому голосу створює відчуття, ніби оповідач перебуває поруч. Це чіпляє набагато сильніше і змушує слухача щиро співпереживати.

Сама структура «War diaries» продумана так, щоб максимально точно донести історію кожної людини через звук. Усе працює як одне ціле: щира розмова і звукове оформлення випуску, а також короткий текстовий опис. Завдяки такому поєднанню подкаст легко сприймається і є зрозумілим для найширшого кола слухачів.

2.3. Жанрова палітра

Медіапроект «War diaries» поєднує елементи різних журналістських жанрів, що дозволяє максимально повно та глибоко передати особистий досвід людей, які переживають війну.

Зокрема, у проекті реалізуються жанрові складники:

- Інтерв'ю: основою кожного епізоду є монолог. Формат інтерв'ю є нефіксованим і наближеним до вільної бесіди, що дозволяє людині самостійно будувати свою розповідь.
- Усна історія: подкаст фіксує особисті свідчення людей про пережитий досвід війни. Особлива увага приділяється індивідуальному сприйняттю подій, пам'яті та інтерпретації власного досвіду, що робить кожен епізод унікальним.
- Елементи нарису: хоча структура епізодів не є жорстко визначеною, у багатьох розповідях простежується нарративність - послідовне відтворення подій, життєвих змін і внутрішніх трансформацій респондента. Це наближає подкаст до жанру нарису, де важливими є осмислення пережитого.
- Аудіосторітелінг: ключову роль відіграє саме звукова форма подачі. Інтонація, паузи, темп мовлення, емоційні акценти створюють додатковий змістовий рівень.

Вибір такої жанрової палітри зумовлений специфікою теми. Досвід війни є особистим та травматичним, тому потребує делікатного підходу та відмови від надмірної формалізації. Поєднання інтерв'ю, усної історії та елементів нарису дозволяє зберегти баланс між документальністю та емоційністю. Крім того, сучасна аудиторія все більше цінує автентичні історії, подані «живою мовою», без надмірної редакторської обробки.

2.4. Зображальний матеріал та особливості оформлення

Аудіоконтент є ключовим елементом медіапроєкту «War diaries». Кожен епізод подкасту побудований на основі глибинного інтерв'ю та представляє окрему історію людини, яка пережила війну. Аудіоматеріали формуються з урахуванням таких складових:

- **Голос респондента** - основний носій змісту та емоцій, який передає індивідуальний досвід через інтонацію, тембр, темп мовлення та паузи. Саме голос створює ефект присутності та дозволяє слухачеві глибше зануритися в історію.
- **Живе мовлення** - збереження природності розповіді, включаючи паузи, повтори та емоційні реакції, що підсилює автентичність і довіру до матеріалу.
- **Звукові ефекти** - використання тематичних аудіоелементів, зокрема звуків вибухів і сирен, які з'являються під час моментів згадування травматичні події, що підсилюють емоційне сприйняття та допомагають передати атмосферу пережитого досвіду.
- **Фонове музичне оформлення** - протягом епізодів використовується напружена музика, яка супроводжує розповідь і підкреслює психологічний стан людини в момент переживання подій. Музика виконує функцію емоційного підсилення та формує загальний настрій епізоду.
- **Монтаж аудіо** - редагування здійснюється з метою збереження логіки розповіді та її емоційної цілісності, водночас поєднуючи голос, звукові ефекти та музику в єдину композицію.

Аудіооформлення проєкту має виразний емоційний характер і спрямоване на створення ефекту занурення:

- Звукова атмосфера - поєднання голосу, фонової музики та звукових ефектів формує повне звукове середовище, яке відтворює напруження, тривогу та емоційний стан війни.
- Емоційна динаміка - зміна інтенсивності музики та ефектів залежно від змісту розповіді дозволяє підсилювати ключові моменти історії.

У межах проєкту застосовано сучасні підходи до роботи зі звуком:

- Основний принцип - поєднання автентичного голосу з емоційно підсиленим звуковим середовищем.
- Технічна обробка - очищення звуку, балансування гучності та гармонійне поєднання всіх аудіоелементів для комфортного сприйняття.

2.5. Авторська ідея

Медіапроєкт «War diaries» - це цикл подкастів із продуманим аудіопростором, створений для того, щоб осмислити та передати емоційний досвід війни через особисті розповіді людей. Авторська ідея полягає у формуванні доступного, але водночас глибокого формату пам'яті, де особисті переживання переплітаються із загальним усвідомленням воєнної реальності.

Задум проєкту з'явився з особистих роздумів. Поштовхом до його створення стала звичайна розмова в гуртожитку, під час якої дівчина розповіла про свій досвід перебування в окупації. Ця історія змусила задуматися над тим, як багато подібних свідчень залишаються непочутими або просто стираються з пам'яті з часом. З'явилася чітка паралель із минулим: прабабуся теж пережила війну, але її спогади ніхто не записав, і вони назавжди втрачені для нащадків. Саме це розуміння стало головним поштовхом до створення проєкту, який би зберігав живі голоси сучасників.

В основі «War diaries» лежить думка, що формат подкасту дозволяє слухачеві «прожити» її разом із героєм. Живий голос, інтонації, вчасні паузи та звуковий

супровід створюють потужний ефект присутності. Це кардинально відрізняє аудіо від звичайного тексту чи відео, адже допомагає набагато глибше відчувати, через які випробування проходять звичайні люди, і сприймати події через особисті історії.

Проект свідомо робить акцент на емоціях та відчуттях, оскільки саме вони є основою людської пам'яті. Емоційне сприйняття допомагає зафіксувати подію в думках, переосмислити її та зробити частиною власного досвіду. Тому подкасти орієнтовані не на сухий перелік дат чи хронологію подій, а на передачу внутрішнього стану людини - від страху й розгубленості до надії та незламності.

Окремим важливим завданням проекту є вихід на міжнародну аудиторію. Зазвичай іноземці дізнаються про війну з новин, де все зведено до сухої статистики, фактів та коротких зведень. Цей формат не чіпляє за живе, а інформація швидко забувається. Натомість особисті аудіоісторії мають значно сильніший вплив: іноземний слухач починає щиро співпереживати й проживати складні моменти разом із героєм розповіді. Це допомагає краще запам'ятати почуте та викликає справжнє співпереживання.

Важливу роль у втіленні цього задуму відіграє звуковий дизайн. Використання звуків сирен, вибухів та тривожного музичного фону підсилює відчуття реальності та допомагає точніше відтворити атмосферу пережитого. Такі аудіоефекти є продуманим інструментом емоційного впливу, який допомагає слухачеві краще зрозуміти і відчувати стан людини в момент її розповіді.

Проект має значний потенціал для подальшого розвитку:

- створення багатомовних версій подкастів для міжнародного поширення;
- доповнення аудіоматеріалів фото чи відеоматеріалами;
- використання подкастів як основи для документальних аудіо- або відеопроєктів;
- інтеграція в освітні та культурні ініціативи як джерела усних свідчень війни.

2.6. Особливості аудиторії

Медіапроект «War diaries» створений із урахуванням потреб сучасної аудиторії, яка шукає емоційне занурення у події через персональні історії. Аудіоформат подкасту відповідає запиту на більш інтимне, особистісне сприйняття контенту, що дозволяє слухачеві співпереживати та осмислювати досвід інших.

Цільова аудиторія проекту

1. Територіальні характеристики:

- Іноземні слухачі та міжнародна спільнота: Під цю категорію підпадає міжнародна спільнота, волонтери, а також українська діаспора за кордоном. Для них цей проект є можливістю побачити справжню, неприховану реальність війни в Україні. Подкаст допомагає їм зрозуміти, що саме відчують і переживають українці щодня, виходячи за рамки сухих новин та цифр. Завдяки живим історіям іноземці можуть емоційно відчути ці події та побачити їхній людську сторону.

- Українська аудиторія: Це люди, які на власному досвіді знають, що таке війна. Серед них жителі різних областей, зокрема прифронтових міст і сіл, переселенці, а також усі, хто втратив близьких, дім чи звичне спокійне життя. Для цієї частини слухачів проект стає простором, де їхні переживання розуміють і розділяють.

2. Вікові характеристики:

- Основна вікова категорія - 18–45 років, що є найбільш активною у споживанні цифрового аудіоконтенту, зокрема подкастів.
- Молодь сприймає проект як можливість краще зрозуміти реальність війни через історії своїх ровесників, а також як джерело емоційного досвіду, який не завжди представлений у традиційних медіа.

- Аудиторія віком 25–45 років більш схильна до рефлексії та осмислення почутого, часто має власний досвід війни або дотичність до неї, тому сприймає подкасти як спосіб співпереживання та осмислення особистих і колективних травм.

3. Гендерні характеристики:

Аудиторія проєкту є гендерно збалансованою, оскільки тематика війни, особистих історій та емоційного досвіду є однаковою для представників усіх гендерів.

4. Соціальні характеристики:

- Активні користувачі цифрових платформ та аудіосервісів.
- Студенти, молоді спеціалісти, волонтери, а також люди, зацікавлені у соціальній тематиці та сучасних медіаформатах.
- Особи, які шукають глибший, емоційно насичений контент, що виходить за межі новинної стрічки та дозволяє краще зрозуміти, як це жити під час війни.
- Люди, які мають потребу в емоційному осмисленні пережитого досвіду або прагнуть зрозуміти досвід інших через співпереживання.

Особливості сприйняття аудиторії

Аудиторія проєкту характеризується високим рівнем чутливості до емоційного контенту та готовністю до глибшого занурення у складні теми. Подкаст як формат дозволяє слухачам взаємодіяти з контентом у зручний час і в комфортному середовищі, що підсилює ефект інтимності.

Використання звукових ефектів (сирени, вибухи, фоновий музичний супровід) додатково впливає на сприйняття аудиторії, створюючи ефект присутності та посилюючи емоційне залучення, що сприяє кращому запам'ятовуванню почутого та формуванню емпатії.

РОЗДІЛ III

ТЕХНІЧНІ ТА ПРОГРАМНІ ЗАСОБИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ВТІЛЕННЯ ПРОЄКТУ

З огляду на специфіку медіапроєкту «War diaries», основний акцент було зроблено на записі, обробці та редагуванні аудіоматеріалу, а також забезпеченні звуку, який передає емоційний стан респондентів. Ключовим аспектом було поєднання доступного апаратного та програмного забезпечення для створення повноцінного аудіопродукту.

Аудіотехніка

1. Смартфон (диктофон):

Основний запис інтерв'ю здійснювався за допомогою диктофона смартфона. Це дозволило забезпечити мобільність під час запису та створити комфортні умови для респондентів, що є важливим у роботі з емоційно чутливими темами.

2. Петличний мікрофон:

Для підвищення якості звуку використовувався петличний мікрофон, який забезпечує чіткість мовлення, зменшує фонові шуми та дозволяє краще передати інтонацію голосу. Це особливо важливо для подкасту, де голос є основним носієм змісту та емоцій.

3. Навушники:

Застосовувалися під час запису та монтажу для контролю звуку, виявлення шумів і точного налаштування аудіоматеріалу.

Програмне забезпечення для обробки аудіо

1. Reaper:

Основна програма для монтажу та обробки аудіо. Використовувалася для:

- редагування записаних інтерв'ю;
- видалення зайвих фрагментів і шумів;
- балансування гучності голосу;
- накладання звукових ефектів (звуки вибухів, сирен);
- додавання фонового музичного супроводу;
- створення цілісної звукової композиції епізоду.

Перевагою програми є її гнучкість, можливість багатодоріжкового монтажу та точного налаштування аудіоелементів.

Текстове оформлення

1. Google Docs:

Використовувався для написання, редагування та структурування текстових матеріалів, зокрема:

- створення описів до епізодів;
- написання анотацій і супровідних текстів.

Платформи для публікації та поширення

1. Spotify:

Основна платформа для розміщення подкастів, яка забезпечує:

- публікацію аудіоепізодів;
- зручний доступ до контенту;
- можливість взаємодії з аудиторією (коментарі, поширення);
- формування аудиторії слухачів.

Технічні засоби

1. Ноутбук:

Використовувався як основний інструмент для монтажу та обробки аудіоматеріалів у програмі Reaper. Забезпечував стабільну роботу з великими аудіофайлами та можливість повноцінного редагування.

2. Смартфон:

Застосовувався для запису інтерв'ю, прослуховування готових матеріалів, а також для оперативної взаємодії з платформою Spotify.

Особливості технічної реалізації

- Поєднання мобільних і стаціонарних пристроїв дозволило забезпечити гнучкість у роботі та швидкість обробки матеріалу.
- Використання доступного обладнання (смартфон, петличний мікрофон) доводить можливість створення аудіоконтенту без складної професійної техніки.
- Основний акцент зроблено на емоційній виразності, що є визначальним для подкасту як формату.

ВИСНОВКИ

Робота над медіапроектom «War diaries» стала для мене важливим етапом як професійного, так і особистісного становлення. Створення серії подкастів, присвячених емоційному досвіду людей під час повномасштабного вторгнення, виявилось для мене не звичайним практикумом моїх журналістських навичок, але й глибоким внутрішнім процесом осмислення людських історій, пам'яті та переживань.

Проект був задуманий як аудіоплатформа для фіксації та поширення особистих свідчень про війну, орієнтована як на українську, так і на міжнародну аудиторію. Його основна ідея - передати емоційний вимір війни через голос людини - була реалізована у форматі подкастів, де ключову роль відіграють інтонація, тембр, паузи та звукове оформлення. Я переконалася, що аудіоформат дозволяє створити особливий рівень довіри та близькості між респондентом і слухачем, формуючи ефект присутності та співпереживання.

У процесі роботи стало очевидно, що подкаст є ефективним інструментом передачі інформації та емоційного досвіду. На відміну від новинних форматів, які часто подають події у вигляді фактів і статистики, аудіоісторії дозволяють слухачеві глибше зануритися у переживання людини, «прожити» момент разом із нею. Це особливо важливо для іноземної аудиторії, яка здебільшого сприймає війну через узагальнені медіаповідомлення та аналітику з статистикою.

Структура проекту є гнучкою та ефективною: кожен епізод є окремою завершеною історією, побудованою навколо індивідуального досвіду респондента. Відмова від жорсткої сценарної моделі дозволила зберегти автентичність мовлення, природність емоцій і внутрішню логіку розповіді. Поєднання інтерв'ю, елементів усної історії та аудіосторітелінгу забезпечило глибину подачі матеріалу.

Особливу роль у реалізації проєкту відіграло звукове оформлення.

Використання фонового музичного супроводу, а також звукових ефектів (сирен і вибухів) дозволило підсилити емоційне сприйняття та створити атмосферу пережитих подій. Я переконалася, що звук у подкасті є повноцінним інструментом сторітелінгу, який формує настрій і глибину сприйняття.

У процесі реалізації проєкту я також зіткнулася з низкою викликів.

Найскладнішим виявився процес збору матеріалу - робота з людьми, які пережили травматичний досвід, потребує делікатності, довіри та етичної відповідальності. Не всі респонденти готові відкрито говорити про пережите, що впливає на можливість запису інтерв'ю. Крім того, важливим викликом стала необхідність збереження балансу між емоційністю та коректністю подачі матеріалу.

Технічна реалізація проєкту вимагала опанування інструментів запису та аудіомонтажу. Використання петличного мікрофона, смартфона та програми Reaper дозволило створити аудіопродукт зі продуманою композицією. Навіть базові технічні засоби можуть бути ефективними за умови правильного використання та розуміння специфіки аудіоформату.

Окрему увагу було приділено етичним аспектам роботи: отриманню згоди на запис, повазі до особистих меж респондентів, делікатності у формулюванні запитань та подачі матеріалу. Створення безпечного простору для розмови стало одним із ключових принципів проєкту.

У процесі роботи я також переконалася в потенціалі подальшого розвитку проєкту. Його можна масштабувати шляхом розширення на інші платформи, створення багатомовних версій, інтеграції в освітні програми або трансформації в інші медіаформати, зокрема документальні аудіо- чи відеопроекти.

Проект «War diaries» став для мене особистим досвідом, що поєднав журналістику, емпатію, етику та роботу з людською пам'яттю. У ході його

реалізації було досягнуто поставленої мети - створення медіапродукту, який дозволяє передати емоційний досвід війни через особисті історії та голос людини. Виконання визначених завдань підтвердило ефективність обраного формату та його значущість у сучасному медіапросторі.

Підсумки проєкту:

1. Роль журналістики у формуванні пам'яті в умовах війни.

Це завдання стало ідейною основою проєкту. У процесі роботи я переконалася, що журналістика - це також інструмент формування колективної пам'яті. У межах проєкту ця функція реалізується через голоси людей, їхні особисті історії, інтонації та емоції. Подкаст дозволяє зберегти внутрішній стан людини в момент переживання подій. Саме в цьому проявляється меморіальна функція журналістики - не дати суспільству забути, знецінити чи спростити досвід війни, а зберегти його в живій, емоційній формі.

2. Збір та опрацювання особистих свідчень свідків війни.

Це завдання стало одним із найскладніших і водночас найважливіших. Проведення глибинних інтерв'ю вимагало професійних навичок, емпатії, делікатності та вміння створити безпечний простір для розмови. У процесі роботи я усвідомила, що журналіст у такому форматі є не просто інтерв'юером, а також співрозмовником, якому довіряють особистий і часто травматичний досвід. Важливо було уважно слухати, відчувати межі та не порушувати особистий простір респондента. Саме ці свідчення стали основою кожного епізоду та визначили емоційну глибину проєкту.

3. Створення серії подкастів як інструменту осмислення війни через особистий досвід.

Серія подкастів «War diaries» стала результатом переосмислення ролі журналіста як посередника між реальністю подій і внутрішнім світом людини.

Кожен епізод - це розповідь про події та відчуття, які їх супроводжують.

Завдяки голосу, паузам, темпу мовлення та звуковому оформленню вдалося створити ефект присутності, коли слухач проживає історію разом із респондентом. Це дозволяє говорити про подкаст як про ефективний інструмент емоційного осмислення війни.

4. Адаптація контенту для міжнародної аудиторії.

Важливим завданням стала орієнтація на іноземного слухача, який часто сприймає війну через короткі новинні повідомлення. У проекті зроблено акцент на тому, щоб через особисті історії передати реальний досвід українців, зробити його зрозумілим і відчутним для людей з інших країн.

5. Демонстрація цінності аудіоісторій як форми збереження історичної правди.

У межах проекту було доведено, що аудіоформат має значний потенціал у збереженні пам'яті. Голос людини, її інтонація та емоції створюють більш глибокий і достовірний ефект, ніж суха інформація. Кожен подкаст виступає своєрідним аудіодокументом часу, який фіксує події та їх спосіб переживання. Такі історії протистоять спрощенню та викривленню реальності, формуючи більш комплексне уявлення про війну.

6. Етичні, професійні та психологічні аспекти роботи.

Робота над проектом вимагала постійного усвідомлення етичної відповідальності. Інтерв'ю з людьми, які пережили травматичний досвід, потребують делікатного підходу, поваги до особистих меж і готовності працювати з емоційно складним матеріалом. Важливим стало усвідомлення власного емоційного стану та необхідності збереження внутрішнього ресурсу. Саме це формує професійну зрілість журналіста.

Медіапроект «War diaries» став для мене новим способом говорити про війну.

Це простір, у якому голос людини набуває особливого значення, а особисті

історії стають частиною спільної пам'яті. Це діалог, що дозволяє почути та відчувати, через що проходять люди, і таким чином - глибше осмислити реальність війни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Голоси Мирних. Головне Джерело Правди URL: <https://civilvoicesmuseum.org/>
2. Книга пам'яті полеглих за Україну URL: <https://memorybook.org.ua/>
3. Люди Війни URL: https://www.youtube.com/channel/UC2-2fuMAeeQgf8X7Dr_TzIg
4. Фокус — людина: робота медіа з чутливими темами URL: <https://mediamaker.me/kurs-fokus-lyudyna-robota-media-z-chutlyvymy-temamy-vid-mdf-podannya-zayavok-do-30-chervnya-3447/>
5. Connecting Families to Build a Unique Digital Veteran Memorial URL: <https://granicus.com/success-stories/connecting-families-to-build-a-unique-digital-veteran-memorial/>
6. Google Documents URL: <https://docs.google.com/document/u/0/>
7. Inheart URL: <https://inheart.memorial/>
8. Instagram: A 'digital cemetery' for Gaza Strip residents URL: https://www.lemonde.fr/en/international/article/2025/08/09/instagram-a-digital-cemetery-for-gaza-strip-residents_6744218_4.html
9. Reaper URL: <https://www.reaper.fm/>
10. Spotify URL: <https://open.spotify.com/>
11. StoryCorps URL: <https://storycorps.org/>
12. The Virtual Wall URL: Vietnam Veterans Memorial. URL: <https://www.virtualwall.org/>
13. Veterans Legacy Memorial URL: <https://www.vlm.cem.va.gov/>

ДОКУМЕНТАЦІЯ

Last summer in Donetsk (English version)

I was born in Donetsk.

For me, it is not just a city on the map. It is the place I still call home. It is the place where my childhood began. Sadly, I have not been able to return there for eleven years because of the occupation of my city and my region.

I still remember Donetsk very clearly. I remember the courtyard near our home, where I used to play as a child. I remember going to sports classes, walking with my friends, and my school. These are ordinary childhood memories - simple, warm, and very dear to me. Back then, I could not even imagine that one day all of this would exist only in my memories.

The Russian occupation of my city began in the summer of twenty fourteen. I was only ten years old at the time. For me, as a child, it felt at first like the beginning of a normal summer. The school year was over, which meant I could spend entire days outside, play with my brother, meet my friends, and simply enjoy the holidays.

But now, looking back, I understand how close everything was to danger.

My mother took my brother and me out of Donetsk just one day before the invasion reached our city. At that moment, we did not understand what was happening. For us, it seemed like an ordinary trip to visit our grandparents in Kryvyi Rih. But maybe my mother's intuition worked. She felt the danger before we were able to understand it.

The hardest thing to realise is that after that, she went back alone - back to a city that was already almost occupied. She returned to Donetsk, to our home, while my brother and I were safe. Only now do I understand how brave that decision was.

I remember that my father started travelling to Kyiv for work more and more often at that time. My brother and I were sent to our grandparents in Kryvyi Rih earlier than planned. We thought we were going there just for the summer.

But we never came back home.

That was our last summer at home.

When we arrived in Kryvyi Rih, everything seemed almost normal for my brother and me at first. We were walking outside, spending time with friends, and living a normal childhood life. I still did not really understand what was happening. I thought it was just summer, just a trip to visit our grandparents, and that soon we would go back home.

After some time, my mother came to us. Then we started visiting schools and trying to register there. At that moment, I did not understand why we were doing this. In my mind, I still had one thought: by September, we would definitely return to Donetsk.

But that never happened.

In August, we came to Kyiv, where my father was. And in September, I started going to a new school. Even then, I continued to believe it was temporary. I thought we would live in another city for a while and then return home - to our apartment, to our courtyard, to our normal life.

My parents and my brother went back to Donetsk several times to take some of our things. But living there was already unsafe.

And I never returned home again.

Over time, life started moving forward. I was growing up, studying, getting used to Kyiv, to a new school, and to a new environment. Donetsk remained my home, but it became a place in my memory. I got used to living with the idea that our return was being postponed. First for a few weeks. Then for months. Then for years.

Eight years passed like that.

It seemed that I had learned how to live with this loss. I had learned how to build a new life, even though a part of me was still there, in Donetsk. But one day, everything changed again.

February twenty-fourth, twenty twenty-two. I was nineteen years old.

I woke up around five in the morning with a strong feeling of anxiety. I did not understand what was happening yet, but inside I had a very clear feeling: something was wrong.

I remember that my father was already awake and doing something in the kitchen. My brother woke up almost at the same time as me. My mother was not with us at that moment - she was with her parents in Kryvyi Rih.

We could hear distant sounds of explosions. At first, it was hard to understand what exactly they were. My mind did not want to accept reality. I could not fully realise that everything was happening again.

At the age of ten, I had already lost my home because of the war.

And at the age of nineteen, I woke up again in a country where war had begun.

Only this time, it was not just one city or one region. It was the whole of Ukraine.

I remember very clearly how worried I was about my mother when she was travelling to us by train from another city. At that moment, the distance between us felt like more than just kilometres. It felt like fear. Because you cannot control anything. You just wait for a message, a call, any sign that the person you love is alive and safe.

The first nights after February twenty-fourth were the hardest. I almost did not sleep. And if I managed to fall asleep, I could only do it fully dressed. I felt that if something suddenly happened, I had to be ready to run out at any second.

I also made my parents and my brother get dressed. I was scared that they would not have enough time. That we would not have enough time. That something would happen, and we would not be ready for it.

When there was an air raid alert, or when it felt dangerous, we hid in the corridor from the missiles. We sat there together, holding our cats. And in those moments, life became very simple: I just wanted my family to be close, everyone to be alive, and the night to end.

But the scariest thing is that after some time, I got used to it.

Something that first felt impossible slowly became part of everyday life. Air raid alerts, explosions, sleeping in clothes, the corridor instead of a safe room, constantly checking the news and messages from people I loved - all of this became almost normal.

And maybe that is what scares me the most. Not only the danger itself, but how quickly a person can learn to live next to it. How war changes your sense of normality. How something that should never be normal slowly becomes part of ordinary life.

In twenty fourteen, I lost my home.

In twenty twenty-two, I understood that war can find you again - even when you think you have already learned how to live with it.

A day we will never forget (English version)

The first moment when I realized that the war had started.

It was 4 o'clock in the morning, and I heard explosions. I remember it very clearly - at that moment, I just closed my eyes as tightly as I could and kept repeating, "Please, no, no, no... please. I don't want it to be a war. No, please, God, no."

It lasted less than a minute, because then there was another explosion, and I realized - yes, this is war. I was 100% sure. I didn't even have a doubt. I didn't want to believe it, but I knew.

So I got up and went to my parents' room. My father was standing by the window, and my mother looked extremely stressed. And to be honest, at that moment I understood: this is it.

As a historian - I have a degree in history - I knew this wasn't the first time Russia had tried to do something like this. So I gathered my documents in one place and started reading the news. I sat down and kept refreshing, but there was nothing - no information yet. Everything was silent.

I started texting my friends, and everyone was in shock. I reached out to my friends abroad, but no one knew anything. And I think that was the moment when everything changed. Everything.

All Ukrainians suddenly felt like one big family. But at the same time, it came at a huge cost.

And I think I will never forget that moment, because it was a moment of pure fear. You don't know what to do in a situation like that, but at the same time this is became reality

A Different Lviv (English version)

I woke up to the sound of an explosion.

At first, I was confused - it took a few seconds to understand what was happening. Then I heard another one, and everything became very real, very quickly.

I woke my friend up, and we immediately started getting ready. We grabbed documents, some essentials - whatever we could think of in that moment. Our hands were shaking, and it was hard to focus. While we were packing, we heard more explosions outside. That made everything feel even more urgent and honestly, really scary.

It was the first time I had experienced something like this on my own, without my family рядом, and that made it harder.

We ran outside to find the nearest shelter, but when we got there, it was closed. That moment was one of the scariest - we didn't really know what to do next. Luckily, we found an underground passage nearby and went there.

We spent the next few hours in that passage. After some time, the internet stopped working, then there was no connection at all. We couldn't check the news or call our families. I kept thinking about them, knowing they were probably worried and trying to reach us.

It also got really cold. We were tired, uncomfortable, and just waiting. After a while, it seemed quiet, and we decided to go outside. But as soon as we stepped out, together with a few other people, we heard another explosion. We ran back immediately.

After that, we stayed there until the air raid alert ended.

When we returned to the apartment, there was no electricity and no water. Our phones were almost dead. We tried to find power banks, but they were already sold out. Everything felt a bit uncertain and tense.

I had never seen the center of Lviv like that before. It's usually full of people, but this time it was almost empty. Shops were half-empty too, and the apartment was very cold.

My friend managed to charge her phone to 2% using her laptop, and she quickly called her parents. Later that evening, her father came to pick us up.

When we went outside again, the city looked very different - dark, quiet, almost no people. Even the tram was just standing still. It felt unusual and honestly a bit unsettling.

That day stayed with me because it was the first time I really felt how unpredictable and fragile everything can be.

Ma maison vit dans le souvenir (Version Française)

Bonjour, je m'appelle Oleksandra. J'ai 24 ans et je suis née dans la région de Donetsk, plus précisément dans la ville de Horlivka.

J'ai dû quitter ma maison à l'âge de 11 ans. Nous nous sommes installées avec ma mère dans la région de Poltava, où la vie n'a pas été facile. Nous avons été victimes de harcèlement parce que nous venions du Donbass. Certaines personnes nous traitaient de "séparatistes". Il est étonnant de voir à quel point les gens peuvent juger une situation sans la connaître réellement. Pourquoi accuse-t-on les victimes plutôt que les agresseurs ?

J'ai ensuite été admise dans un collège à Kharkiv, où j'ai suivi et terminé mes études d'architecture. J'ai quatre ans d'expérience professionnelle dans ce domaine. Mais les Russes sont revenus et ont décidé, une fois de plus, qu'ils savaient mieux que nous ce qui était bon pour notre avenir. En 2022, nous avons donc dû retourner dans la région de Poltava. Ma mère avait peur de dire aux autres que nous étions originaires du Donbass et non de la région de Kharkiv.

Un an plus tard, j'ai déménagé seule à Tchernivtsi, car j'avais envie de vivre dans une ville un peu plus grande. Avec le temps, je me suis bien adaptée et je me suis fait de nombreux amis. Cependant, lassée de mon travail et de la routine quotidienne, j'ai décidé d'intégrer un programme franco-ukrainien afin de poursuivre mes études en France, où je vis actuellement.

Concernant mon engagement bénévole, il m'a d'abord été difficile d'aider les autres, car j'avais moi-même besoin d'aide.

Tout a commencé dans l'église que je fréquentais. Nous organisons des fêtes pour les militaires et leurs enfants, préparions des cadeaux pour les enfants de la région de Kherson et participions à diverses actions solidaires.

En arrivant en France, j'ai ressenti l'envie de créer quelque chose par moi-même. J'avais le sentiment que j'en étais capable. C'est ainsi qu'est née l'idée d'organiser une collecte de cadeaux pour les enfants de la région de Kherson.

Au début, nous n'avions presque aucun financement. J'ai alors décidé de contribuer moi-même avec une somme importante. Peu à peu, d'autres personnes nous ont rejoints. Au final, nous avons réussi à préparer 47 cadeaux pour des filles et des garçons de différents âges.

Les lettres de remerciement que nous avons reçues nous ont profondément touchés, parfois jusqu'aux larmes. Dans presque chaque lettre, les enfants exprimaient le souhait de rentrer chez eux. Pour moi, ce désir a une résonance particulière, car c'est précisément cette réalité que j'ai dû fuir durant mon enfance.

Mon deuxième projet de bénévolat concernait la fabrication de bougies de tranchée destinées aux soldats ukrainiens. Un bénévole français nous a aidés dans cette initiative. J'ai été surprise par le résultat : nous avons fabriqué près de 200 bougies. J'espère sincèrement qu'elles auront permis de réchauffer de nombreux cœurs pendant l'hiver.

Je ne considère pas avoir accompli des choses extraordinaires. Cependant, je suis convaincue que chaque contribution compte. L'indifférence face à l'injustice revient souvent à l'accepter.

Je souhaite consacrer ma vie à aider les autres et à protéger notre planète. Je ne sais pas encore exactement sous quelle forme cet engagement prendra place dans mon avenir, mais je crois que Dieu a déjà préparé le chemin qui m'est destiné.

Merci pour la vie.

Gloire à la nation ukrainienne.

Nous étions vivants (Version Française)

Bonjour, je m'appelle Ihor, j'ai 21 ans, et je viens de Vinnytsia, au centre de l'Ukraine. Je voudrais raconter une situation qui m'est arrivée le 24 mars 2026, dans le centre de Lviv.

Ce jour-là, c'était mon dernier jour en Ukraine avant de repartir en France, où je vis actuellement. Avec ma copine, Anastasiia, nous sommes allés dans le centre de Lviv. Je voulais simplement acheter des lentilles de contact, elle voulait passer dans quelques magasins. C'était une journée normale, presque banale.

Quand nous sommes arrivés, il y avait une alerte aérienne. En Ukraine, malheureusement, on s'habitue un peu aux alertes. On sait que c'est dangereux, mais souvent rien ne se passe, alors les gens continuent à vivre.

Nous sommes descendus du bus et nous marchions dans la rue. Je regardais autour de moi pour trouver une boutique d'optique. Et soudain, j'ai entendu un bruit très reconnaissable: le bruit d'un Shahed.

Ce son, je ne l'oublierai jamais. Ce n'est pas seulement un bruit. C'est quelque chose qui entre directement dans le corps. Tout de suite, on comprend que le danger est proche.

À ce moment-là, Anastasiia a crié très fort: "Ihor, cours!"

Et j'ai couru. Je n'ai pas réfléchi. Je n'ai pas pensé à mon sac, à mes affaires, au lendemain, au train, à la France. Il y avait seulement ce bruit qui se rapprochait et cette voix qui me disait de courir.

Quelques secondes plus tard, il y a eu l'explosion.

Elle était tout près, de l'autre côté de la rue. J'ai entendu le choc, les éclats, les morceaux du bâtiment qui tombaient. Tout s'est passé très vite, mais en même temps, j'ai eu l'impression que le temps ralentissait. Pendant un instant, j'ai vraiment senti que tout pouvait s'arrêter là.

Ce qui m'a le plus choqué, c'est le contraste. Quelques secondes avant, je cherchais simplement des lentilles de contact. Quelques secondes après, je courais pour survivre dans le centre d'une ville européenne, en plein jour.

Après l'explosion, mon premier réflexe a été de me retourner pour chercher Anastasiia. Je voulais savoir si elle était là, si elle allait bien, si elle n'était pas blessée. Elle était là. Nous étions vivants. Nous n'étions pas blessés. Et à ce moment-là, cette simple chose m'a paru énorme.

Je me souviens aussi d'une femme âgée près de nous. Son chien s'était échappé de sa laisse à cause de la peur. Cette image est restée dans ma tête: au milieu du chaos, une femme cherchait son chien. C'était terrible, mais aussi très humain.

Ensuite, nous sommes allés dans un abri. Nous avons regardé les informations, les messages, les notifications. Nous attendions la fin de l'alerte. Il y avait ce silence très particulier: tout le monde était sur son téléphone, tout le monde essayait de comprendre ce qui s'était passé, où ça avait frappé, s'il y avait des victimes.

Et puis, le plus étrange, c'est que la vie a continué. Après l'alerte, nous avons retrouvé notre amie, comme prévu. Nous avons parlé, nous avons marché, nous avons continué la journée. Les rues étaient encore là, les cafés aussi, les bus roulaient. Le monde ne s'était pas arrêté.

Mais pour moi, quelque chose avait changé. Ces quelques minutes avaient coupé la journée en deux: avant, c'était une journée normale; après, tout semblait un peu irréel.

Je crois que c'est ça, vivre la guerre. Ce n'est pas seulement les chiffres, les cartes ou les nouvelles. C'est le moment où une journée ordinaire peut devenir, en quelques secondes, une situation de survie.

Quand je repense à ce jour, je me souviens surtout de la voix d'Anastasiia qui crie: « Ihor, cours ! » Je me souviens de ma peur pour elle, de l'explosion, de l'abri, de l'attente. Et je me souviens de cette sensation très forte: être vivant, mais comprendre soudainement à quel point la vie est fragile.

АНОТАЦІЯ

Симоненко Д. Медіапроект «Імерсивна документалістика: розроблення аудіопроекту «War diaries» на платформі «Spotify»

Ключові слова: подкаст, журналістика, війна, емоційний досвід, колективна пам'ять, усна історія, цифрові меморіали, аудіожурналістика, емпатійна журналістика, Україна.

Дана бакалаврська робота присвячена дослідженню теоретичних та практичних аспектів використання подкастів як інструменту фіксації, збереження та передачі емоційного досвіду війни. Авторка розглядає роль сучасної журналістики у формуванні колективної пам'яті та документуванні особистих історій людей, які безпосередньо пережили наслідки повномасштабної війни в Україні.

У роботі проаналізовано особливості подкасту як медіаформату, його можливості у передачі емоцій через голос, інтонацію та особисту розповідь. Приділено увагу дослідженню цифрових меморіалів, аудіоархівів та практик емпатійної журналістики, які сприяють збереженню індивідуальних свідчень і формуванню глибшого розуміння воєнних подій.

Практична частина роботи представлена авторським медіапроектом «War diaries», що складається із серії подкастів, створених на основі глибоких інтерв'ю з цивільними особами, волонтерами та внутрішньо переміщеними особами. У центрі уваги проекту перебувають, насамперед, емоції, переживання та особистий досвід людей, які стали її свідками або учасниками.

Результати дослідження підтверджують, що подкаст є ефективним інструментом документування людських історій, здатним формувати емпатію, сприяти збереженню пам'яті про війну та доносити її людський вимір як українській, так і міжнародній аудиторії. Реалізований медіапроект має соціальну та культурну значущість і може бути використаний як приклад сучасної журналістської практики збереження усних свідчень про війну.

ANNOTATION

Symonenko D. Media project “Immersive documentary: development of the audio project “War diaries” on the “Spotify” platform

Keywords: podcast, journalism, war, emotional experience, collective memory, oral history, digital memorials, audio journalism, empathetic journalism, Ukraine.

This bachelor's thesis is devoted to the study of theoretical and practical aspects of using podcasts as a tool for recording, preserving and transmitting the emotional experience of war. The author considers the role of modern journalism in the formation of collective memory and documenting the personal stories of people who directly experienced the consequences of a full-scale war in Ukraine.

The paper analyzes the features of the podcast as a media format, its capabilities in transmitting emotions through voice, intonation and personal narrative. Attention is paid to the study of digital memorials, audio archives, and empathetic journalism practices that contribute to the preservation of individual testimonies and the formation of a deeper understanding of war events.

The practical part of the work is represented by the author's media project "War Diaries", which consists of a series of podcasts created on the basis of in-depth interviews with civilians, volunteers, and internally displaced persons. The project focuses primarily on the emotions, experiences, and personal experiences of people who witnessed or participated in it.

The results of the study confirm that the podcast is an effective tool for documenting human stories, capable of forming empathy, contributing to the preservation of the memory of the war, and conveying its human dimension to both Ukrainian and international audiences. The implemented media project has social and cultural significance and can be used as an example of modern journalistic practice of preserving oral testimonies about the war.